στικτα μᾶλλον ἐξεγηγερμένα, ξένος πρὸς τὰ πάντα, ἄνευ οὐδεμιᾶς προστασίας, ἄνευ οὐδεμιᾶς στοργῆς, καὶ ἄρχεται νέου σταδίου ζωῆς, ἐν ᾧ, μὴ ὑποδειχθέντος αὐτῷ ἄλλου σκοποῦ, σκοπὸν τοῦ ὑπολοίπου βίου του θὰ θεωρήσῃ τὴν κατὰ τῆς κοινωνίας ἐκδίκησιν, ἣν τῷ ἐνέπνευσεν ἡ φυλακὴ μὲ ὅλας τὰς ἀπαισίας λεπτομερείας της, τὸν ἄγριον δεσμοφύλακα, τὴν δυσωδίαν τῶν τοίχων, τὴν ὑγρασίαν τοῦ ἐδάφους, τὴν θηριωδίαν τῶν συγκαθείρκτων καὶ πρὸ πάντων τὴν ἔλλειψιν πάσης ἠθικῆς διδασκαλίας καὶ ἐνισχύσεως.

Τί θὰ γείνῃ λοιπὸν ὁ ἀπελεύθερος οὗτος τῶν φυλακῶν;

Ἐρωτήσατε τὴν στατιστικήν.

Ὑπόδικος καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον. Κατάδικος καὶ αὖθις. Καὶ πάλιν ἐκ νέου εἰς τὰς φυλακάς.

Οὐδεὶς τὸν ἐπορηγόρησεν· οὐδεὶς τὸν συνέδραμεν· οὐδεὶς τῷ εἶπεν ἕνα καλὸν λόγον, ἵνα ἐνισχύσῃ τὰ ὀλίγα ἀγαθὰ ἐνστικτα τῆς ἠθικῆς ἅτινα ἐναπέμειναν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τοὐναντίον, τὸν περιεφρόνησαν, τὸν ἐξώργισαν, τὸν ἐξηρέθισαν, ἔθραυσαν καὶ τὸν τελευταῖον δεσμὸν τῆς ἠθικῆς, ὅστις τὸν συνέδεε μετὰ τῆς κοινωνίας.

Ναί, ἀληθῶς· μία ἐκ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τῆς παρ' ἡμῖν ἐγκληματικότητος εἶναι ἀναμφηρίστως ἡ ἔλλειψις πάσης προστασίας εἰς τοὺς ἐκ τῶν φυλακῶν ἐξερχομένους δυστυχεῖς καταδίκους. Καὶ ἂν οὐχὶ τὰ κακὰ σπέρματα διὰ τῶν ὁποίων ἐπληρώθη ἡ καρδία των ἐν τῇ φυλακῇ, βεβαίως ὅμως ἡ ἔνδεια καὶ ἡ δυστυχία εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὑρεθῶσιν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι, θὰ γείνωσιν ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐπαναπέσωσιν καὶ αὖθις εἰς τὸ ἔγκλημα.

Ἀπανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ὑπάρχουσι φιλάνθρωπα σωματεῖα φροντίζοντα περὶ τῆς χειραγωγήσεως εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ἐνισχύοντα ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς τοὺς τῶν φυλακῶν ἀπελευθέρους. Διατί νὰ μὴ ὑπάρχῃ παρ' ἡμῖν οὐδὲ ἓν τοιοῦτον;

Ὑπάρχουσι τόποι ποικιλώνυμοι σύλλογοι σκοποὺς ποικίλους ἐπιδιώκοντες, — διατί ἡ προστασία τῶν ἀποφυλακιζομένων νὰ μὴ ἀποτελέσῃ τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν τῆς συνενώσεως καὶ συμπράξεως φιλευσπλάγχνων κυριῶν ἢ φιλανθρώπων κυρίων;

Μὲ τάσεις ἀληθῶς ἐξανθρωπιστικὰς καὶ ἐκπολιτιστικὰς ἠρχίσαμεν νὰ φροντίζωμεν ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν ζώων καὶ ἱδρύθη ἐπ' αἰσίοις ἡ ἑταιρία τῶν ζωοφίλων, — διατί νὰ μὴ φροντίσωμεν καὶ ὑπὲρ ἱδρύσεως ἀσύλου προστατευτικοῦ ὑπὲρ τῶν ἀπελευθέρων τῶν φυλακῶν;

Ἰδοὺ ἀληθῶς στάδιον ἠθικοκοινωνικῆς ἐργασίας σπουδαίας.

Πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες μεμψιμοιροῦσι κατὰ τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν καταστάσεως, ἀντὶ νὰ ψάλλωσι καθ' ἑκάστην ἱερεμιάδας, ἔργον φρονήσεως θὰ ἔπραττον ἂν ἀνελάμβανον νὰ ἐργασθῶσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἐν τῷ κύκλῳ των ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων, ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως. Οὕτω δὲ μόνον, ἂν ἕκαστος ἐνήργει τὸ καθ' ἑαυτόν, ἡ ἠθικὴ βελτίωσις θὰ ἐπήρχετο ταχεῖα.

Ἐρανιστής.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ

(Διὰ τοὺς νέους)

«*Υἱέ μου, μὴ λησμονῆς τοὺς νόμους μου, καὶ ἡ καρδία σου ἂς φυλάττῃ τὰς ἐντολάς μου· διότι μακροβιότητα καὶ ἔτη ζωῆς καὶ εἰρήνην θέλουσι σοὶ προσθέσῃ.*»

Οὕτω ὡς πρὸς υἱοὺς ἀποτείνεται ἡ τοῦ Θεοῦ ὑπερτάτη Σοφία, δίδουσα εἰς ἡμᾶς τὰς ἀρίστας τῶν συμβουλῶν διὰ τοῦ Παροιμιαστοῦ (κεφ. γ' 1, 2).

Καὶ παρὰ τὰς συμβουλάς, ἔρχονται αἱ κάλλισται καὶ ἐπιθυμητόταται τῶν ὑποσχέσεων: *μακροβιότης καὶ εἰρήνη.*

Ἀληθῶς το σοφὸν καὶ θεόπνευστον βιβλίον τῶν Παροιμιῶν εἶναι ὁ ἀνεξάντλητος θησαυρὸς τῶν ὠφελιμωτέρων διὰ τὸν βίον πρακτικῶν συμβουλῶν, τῶν πολυτιμοτέρων ἠθικῶν ῥητρῶν. Μάλιστα διὰ τοὺς νέους εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν βιβλίον, ὅπερ θέλει τοὺς διδάξῃ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν σύνεσιν τῆς κατὰ Θεὸν σοφίας.

Εἶναι γεγραμμένον ἐξεπίτηδες ὥστε νὰ δώσῃ εἰς τὸν νέον μάθησιν καὶ γνῶσιν, νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν σοφίαν καὶ εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, εἰς τὴν φρόνησιν καὶ τὴν κρίσιν. Λαλεῖ δὲ δι' αὐτοῦ ἡ ὑπερτάτη τοῦ Θεοῦ Σοφία διὰ στόματος ἑνὸς τῶν σοφωτέρων καὶ πολυπειροτέρων βασιλέων τοῦ Ἰσραήλ, τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος.

«Υἱέ μου, λέγει, μὴ λησμονῆς τοὺς νόμους μου»—τοὺς νόμους δηλονότι τῆς θείας σοφίας· «καὶ ἡ καρδία σου ἂς φυλάττῃ τὰς ἐντολάς μου»— τὰς ἐντολὰς τουτέστι τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας.

Οἱ νόμοι καὶ αἱ ἐντολαὶ τῆς θείας σοφίας, οἱ νόμοι καὶ αἱ ἐντολαὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας, τῶν ὁποίων κῶδιξ εἶναι αἱ ἅγιαι Γραφαί,—ἰδοὺ ὁ ὕψιστος ἠθικὸς νόμος.

Τὸν ὕψιστον δὲ ἠθικὸν τοῦτον νόμον ἀναλύων ὁ Παροιμιαστὴς ἐν ταῖς Παροιμίαις εἰς μικρὰς καὶ συντόμους ῥήτρας, ἀπομνημονευτέας εὐκόλως καὶ ἐφαρμοζομένας εἰς πάσας τὰς διαφόρους περιστάσεις τῆς ζωῆς, τὰς ὁποίας σημειώνει λεπτομερέστατα, ἀποτείνεται πρὸ παντὸς εἰς τοὺς νέους μὲ τὴν πατρικὴν πεῖραν τῆς θείας σοφίας καὶ καλεῖ εἰς ἐκτέλεσιν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῶν, ὑποσχόμενος μακροβιότητα καὶ εἰρήνην.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ἐκτὸς τῆς ἀμοιβῆς τὴν ὁποίαν πέραν τοῦ τάφου ὁ Θεὸς παρέχει, συντελεῖ σπουδαίως καὶ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς παρούσης ζωῆς.

Ὁ νέος ἐκεῖνος, ὅστις ἀπὸ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἔτη ἀφιερωθῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ὅστις δὲν ἀφήσῃ ἑαυτὸν νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τῶν ὁρμῶν τῶν παθῶν καὶ τῆς διαφθορᾶς, θέλει ζήσῃ ζωὴν ἐν εἰρήνῃ καὶ θέλει φθάσῃ εἰς γῆρας μακρὸν καὶ θαλερόν. Ἐνῷ τοὐναντίον ὁ ἄσωτος καὶ διεφθαρμένος, ὅστις ἐξήντλησε πᾶσαν τὴν ἰκμάδα τῆς ζωῆς εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἀσωτίας, εἰς τὸν διεφθαρμένον καὶ ἐκδεδιητημένον βίον, θέλει συσσωρεύσῃ πλείστας ἀσθενείας καὶ πόνους εἰς ἑαυτὸν καὶ ἡ ζωή του θέλει διέλθῃ ὀδυνηρὰ διὰ μέσου τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως, τὸ δὲ γῆρας αὐτοῦ θὰ ἦναι πρόωρον καὶ κακόν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅμως, ὅστις τὴν κακὴν ὁδὸν ἐφ' ἱκανὸν διεπορεύθη, — ὅστις ἐπὶ μακρὸν διημέρευσε καὶ διενυκτέρευσεν εἰς ἀσωτίας καὶ διαφθοράς, ἂν θελήσῃ τὸν ἄσωτον καὶ ἐκδεδιητημένον βίον του νὰφήσῃ, ἂν τὰς διεφθαρμένας καὶ φαύλους αὐτοῦ συνηθείας ἀπαρνηθῇ καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἠθικοῦ νόμου ἰσέλθῃ, θέλει προλάβῃ πολλὰ κακὰ καὶ θέλει ἐπιφυλάξῃ δι' ἑαυτὸν καὶ ὀλίγας ἔστω ἡμέρας εἰρήνης καὶ εὐδαιμονίας.

Πόσον ὅμως γλυκυτέρα εἶναι ἡ ζωὴ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον δὲν πικραίνει ἡ μεταμέλεια παρελθόντων ἁμαρτημάτων, οὐδὲ ῥυτιδοῖ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τῶν ἀσωτιῶν τοῦ παρελθόντος ἡ φθοροποιὸς ἐπιρροή!

Διὰ τοῦτο οἱ νέοι ἂς προσέξωσι πολὺ εἰς τὰς πατρικὰς ταύτας συμβουλὰς τοῦ Παροιμιαστοῦ. Τὰ βήματά των ἂς μὴ ἐξέλθωσι ποτὲ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας, ἡ καρδία των ἂς μὴ θελχθῇ ποτὲ ὑπὸ τοῦ πονηροῦ καὶ αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες τῆς νεότητος καὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν ἂς σκεπάζωνται πάντοτε ὑπὸ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ· ἂς μὴ λησμονήσωσι ποτὲ τοὺς νόμους τῆς φρονήσεως καὶ τῆς σωφροσύνης καὶ ἂς μὴ καταπατήσωσι ποτὲ τὰς ἐντολὰς τῆς ἠθικῆς, ἐὰν θέλωσιν ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν αὐτῶν νὰ διέλθωσι καὶ εἰς θαλερὸν νὰ φθάσωσι γῆρας.

Ὅσον ὀλιγώτερον διαπορευθῇ τις τὴν ὁδὸν τὴν κακήν, τοσοῦτον εὐδαιμονεστέραν τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ θαλερώτερον τὸ γῆρας παρασκευάζει διὰ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Δημιουργοῦ.

«Υἱέ μου, λέγει, μὴ λησμονῆς τοὺς νόμους μου, καὶ ἡ καρδία σου ἂς φυλάττῃ τὰς ἐντολάς μου· διότι μακροβιότητα καὶ ἔτη ζωῆς καὶ εἰρήνην θέλουσι σοὶ προσθέσῃ» (Παροιμιῶν γ' 1, 2).

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΗΣ ΑΛΜΕΡΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Οἱ δύο κόμητες Ὀβιέδο.

Ἐσπέραν τινά, ὀκτὼ περίπου μῆνας μετὰ τὸν γάμον τοῦ Φερνάνδου, ὁ γέρων κόμης τῆς Βελλαμόρης, σιωπηλὸς καὶ κατηφής, εἶχε κατακλιθῇ ἐπί τινος εὐρέος ἀνακλίντρου· ἐσκέπτετο τὴν προσεχῆ ἐπιστροφὴν τῶν Ὀβιέδο, τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ ὅτι θὰ δώσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός του εἰς τὸν νέον κόμητα, καὶ τὴν ὀργὴν τῆς ἐκδικητικῆς καὶ ἰσχυρᾶς ταύτης οἰκογενείας ὅταν θὰ ἐμάθανεν ὅτι ἡ Βαλερία εἶχε συζευχθῇ τὸν Φερνάνδον· προέβλεπε τρομερὸν σκάνδαλον, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ὑπολογίσῃ τὰς συνεπείας τῆς ἀσυνεσίας του. Διὰ νὰ τὸν ἐξαγάγῃ δὲ ἀπὸ μίαν τόσον μαύρην θλῖψιν ὁ Δὸν Κάρλος τῷ ἀνεγίνωσκεν ἱπποτικήν τινα ἱστορίαν ἐκ τῆς ὁποίας ὁ γέρων λίαν ἀφῃρημένος τὸν διέκοπτεν εἰς πᾶσαν στιγμήν.

Ἐξαίφνης ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἀναγγέλλουσι τὸν κόμητα Ὀβιέδο. Ὁ Βελλαμὸρ ἐταράχθη καὶ προσεπάθησεν εἰς μάτην νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν του.

«Ἐτιτρέψατέ μου, εἶπεν ὁ Ὀβιέδο, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν υἱόν μου καὶ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὰς ὑποχρεώσεις σας πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογενειάν μας· ἐπανέρχεται ἐκ μακροῦ ταξειδίου ἀνὰ τὴν Εὐρώπην· εἶναι ἤδη τέλειος ἱππότης, ἄξιος τέλος νὰ γείνῃ γαμβρός σας.»

Ὁ Βελλαμὸρ δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ εἴπῃ οὔτε μίαν λέξιν· ἐπανέπεσε δὲ ὠχρὸς ὡς νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐκ τοῦ ἱππίου εἴχεν ἐγερθῇ. Ὁ Δὸν Κάρλος ἔμεινεν ὡσαύτως ἄναυδος ὡς ὁ πατήρ του.

«Ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο; ἀνεφώνησαν οἱ δύο Ὀβιέδο ταυτοχρόνως. Ἡ θυγάτηρ σας δὲν ὑπάρχει πλέον;

— Δὲν εἶναι πλέον . . . ἐλευθέρα, ἀπεκρίθη ὁ Κάρλος δι' ὕφους συγκεχυμένου.

— Σᾶς ἐννοῶ, ὑπέλαβεν ὁ νέος Ὀβιέδο μετὰ μανίας· παρέβητε τὸν λόγον σας ὡς κόμης, τὸ ὄνομά σας πρέπει νὰ διαγραφῇ ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἱππότων καὶ νὰ ἀφαιρεθῇ ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς εὐγενείας· διότι ἠτιμάσθητε. Ὀρκίζομαι ἐδῶ ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς πατρός μου καὶ ἐπὶ τοῦ ξίφους μου ὅτι δὲν θὰ παύσω νὰ σᾶς καταδιώκω, ὑμᾶς καὶ τὸν ἄτιμον τὸν ὁποῖον προετιμήσατε ἐμοῦ, ἢ ἀφ' οὗ ἐκπλύνω εἰς τὸ αἷμά σας τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν ἐτολμήσατε νὰ κάμετε εἰς τὴν οἰκογένειάν μας.

— Μὴ παραφέρεσθε, Ὀβιέδο, εἶπεν ὁ Κάρλος, καὶ μὴ μέμφεσθε τὸν πατέρα μου διότι παρέβη τὸν λόγον του· σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ἡ πρόθεσίς του ἦτο νὰ σᾶς δώσῃ τὴν ἀδελφήν μου. Ἀπρόοπτον ὅμως συμβὰν τοῦ τὴν μετέτρεψεν ἐναντίον τῆς θελήσεώς του», καὶ τοῖς ἐξήγησε τότε πᾶν ὅ,τι συνέβη εἰς τὴν ταυρομαχίαν.

«Ἀλλά, ὑπέλαβεν ὁ γέρων Ὀβιέδο, ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ Φερνάνδος ἐκεῖνος, ὅστις ἐτόλμησε νὰ φέρῃ τὰς ἀξιώσεις του μέχρι τῆς θυγατρός τοῦ ἐπιφανεστέρου οἴκου τῆς Σεβίλλης;» Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ οὐδεμίαν ἀπάντησιν, προσέθηκεν: «Υἱέ μου, θὰ σὲ θεωρήσω ὡς δειλόν, θὰ σὲ ἐλησῶ ἀνάξιον τοῦ ὀνόματός μου, ἐὰν δὲν τιμωρήσῃς τὴν αὐθάδειαν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, ἐὰν δὲν τοῦ ἀποσπάσῃς μετὰ τῆς ζωῆς, τὴν σύζυγον ἥτις ἦτο προωρισμένη διὰ σέ.

— Μάλιστα, προσέθηκεν ὁ γέρων Βελλαμόρ, ἐκδικήθητε τὴν τιμήν σας καὶ τὴν ἰδικήν μου· αἱ δύο οἰκογένειαί μας εἶναι ἐξ ἴσου προσβεβλημέναι. Δὸν Κάρλε, ὁρκίσου μοι ὅτι θὰ ὑποστηρίξῃς κατὰ πάντα τὸ σχέδιον τοῦ κόμητος Ὀβιέδο. Πρέπει νὰ λησμονήσῃς ὅτι ὁ Φερνάνδος σοῦ ἔσωσε τὴν ζωήν, διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξέλειψε τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην καταχαίρων ἀσύνετον ὑπόσχεσιν διαφυγοῦσαν ἐν τῇ στοργῇ μου εἰς στιγμὴν ἀδυναμίας διὰ τὴν ὁποίαν ἐρυθριῶ. Ἔσπειρε τὴν διχόνοιαν μεταξὺ τῶν εὐγενῶν οἴκων τῶν Βελλαμόρ καὶ τῶν Ὀβιέδο, νυμφευόμενος παρὰ τὴν θέλησίν μου τὴν θυγατέρα μου· αὐτός, ὁ ἀνάξιος ἀπόγονος ἐκπτώτου γένους ἐκηλίδωσε τὸ ὄνομά μου. Κόμη Ὀβιέδο, ἀκολουθήσατε τὸ εὐγενές σας σχέδιον.»

Οὕτω οἱ δύο ἰσχυρότεροι οἶκοι τῆς Σεβίλλης συνεφιλιώθησαν διὰ τὴν καταστροφὴν μιᾶς φιλησύχου οἰκογενείας, ἥτις δὲν ὑπώπτευε διόλου τὴν καταιγίδα, ὑφ' ἧς ἠπειλεῖτο. Ὁ Ὀβιέδο δὲν περιέμενε πλέον ἢ εὐνοϊκὴν περίστασιν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν εὐτυχῆ ἀντίπαλόν του.

(Ἀκολουθεῖ)

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Μετάφρασις **Ε. Γ. Μ.**

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΙ

Η ΠΡΟΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Εἶναι γνωστὸν πόσος πόλεμος καὶ ποῖοι φιλονεικίαι ἐγένοντο μέχρις ἐσχάτων ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς προφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

Εἰς τὴν Εὐρώπην, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐδιδάσκετο κατὰ τὴν ἐρασμιακὴν προφοράν, τὴν χωρίζουσαν τὰς διεφθόγγους καὶ διαιροῦσαν αὐτὰς εἰς δύο διακεκριμένους φθόγγους, καθ' ὅλως ἀκαλαίσθητον καὶ ξενικὴν προφοράν, ἥτις καθίστα τὴν ἑλληνικὴν ἀκατάληπτον πλέον εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Εὐτυχῶς ὅμως ἐπ' ἐσχάτων ἐνοήθη λίαν ὑπὸ διαφόρων τῆς ἑσπερίας σοφῶν τὸ ὅλως ἀσύστατον τῆς ἐρασμιακῆς προφορᾶς καὶ ἀπεδείχθη ὑπὸ πλείστων ὅτι ἡ γνησία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης προφορὰ εἶναι ἐκείνη, καθ' ἣν καλεῖ καὶ προφέρει τὴν γλῶσσάν του ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὅστις εἶναι ὁ γνήσιος υἱὸς καὶ ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ προγόνων. Οὕτω δὲ ἤρξατο ἀπό τινος εἰσαγομένη εἰς τὴν ἐν τοῖς σχολείοις καὶ πανεπιστημίοις τῆς Εὐρώπης διδασκαλίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἡ γνησία ἑλληνικὴ προφορά.

Εἷς ἐκ τῶν μεγάλως ὑπερμαχησάντων ὑπὲρ τῆς γνησίας προφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπῆρξε καὶ ὁ διάσημος ἄγγλος ἑλληνιστὴς **Ἰωάννης Στούαρτ Μπλάκκη**. Ἐσχάτως δὲ καὶ ὁ κ. **Χέουαρδ Σουάν**, ἀνήκων εἰς τὴν ἐν Λονδίνῳ κεντρικὴν Σχολὴν τῶν ξένων γλωσσῶν, εἶχε δημοσιεύσῃ πρό τινων ἐτῶν σοφὰς κρίσεις καὶ ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς παρ' ἡμῖν ἐπικρατούσης προφορᾶς τῆς γλώσσης.

Φέρων ἐπιχειρήματα ἐκ κλασσικῶν συγγραφέων ὡς πρὸς τὴν προφορὰν τῶν ι, η, οι, ει, ε, αι (περὶ ἃ κυρίως περιστρέφεται τὸ ζήτημα), ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀρχαία προφορὰ δὲν διέφερε μεγάλως τῆς παρ' ἡμῖν σήμερον ἐπικρατούσης.

Οὕτω προσάγων τὸ χωρίον τοῦ Θουκυδίδου Β' 54, ἐν τῷ ὁποίῳ γίνεται μνεία τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου: «Ἥξει Δωρικὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ», τοῦθ' ὅπερ προὐκάλεσεν ἀπορίαν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἂν τὸ μαντεῖον λοιμὸν ἐνόει ἢ λιμόν, τεκμαίρεται λογικώτατα ὅτι τὸ οι δὲν προεφέρετο καὶ τότε διαφόρως τοῦ ι, ἀλλ' ὅπως καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν.

Τὸ ἐπιχείρημα ἀληθῶς εἶναι σπουδαιότατον, παραθέτομεν δὲ ὁλόκληρον τὸ χωρίον τοῦ Θουκυδίδου, ὅπερ εἶναι σαφέστατον. «Τοιούτῳ μὲν πάθει οἱ Ἀθηναῖοι περιπε»σόντες ἐπιέζοντο, ἀνθρώπων τε ἔνδον θνη»σκόντων καὶ γῆς ἔξω δηουμένης· ἐν δὲ τῷ »κακῷ οἷα εἰκὸς ἀνεμνήσθησαν καὶ τοῦδε »τοῦ ἔπους, φάσκοντες οἱ πρεσβύτεροι πά»λαι ᾄδεσθαι: «ἥξει Δωρικὸς πόλεμος καὶ »λοιμὸς ἁμ' αὐτῷ». Ἐγένετο μὲν οὖν ἔρις »τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὀνομάσθαι ἐν »τῷ ἔπει ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ λιμόν, »ἐνίκησε δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰκότως λοι»μὸν εἰρῆσθαι· οἱ γὰρ ἄνθρωποι πρὸς ἃ ἔπα»σχον τὴν μνήμην ἐποιοῦντο· ἢν δέ γε οἶ»μαί ποτε ἄλλος πόλεμος καταλάσῃ Δωρι»κὸς τοῦδε ὕστερος καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λι»μόν, κατὰ τό εἰκὸς οὕτως ᾄσονται.»

Πλὴν τούτου ὅμως ὁ κ. Σουάν φέρει καὶ τὸ ἐν τοῖς «Βατράχοις» τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς πρὸς τὰς λέξεις χῖος καὶ κεῖος· προσέτι δὲ ἐπιμαρτύρεται καὶ τὰ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀπαντώμενα ἐνίοτε ὀρθογραφικὰ σφάλματα, ἐν οἷς τὸ ι καὶ ει ἢ οι, καθὼς καὶ τὸ ε καὶ αι ἐναλλάσσονται ὑπὸ τοῦ ἀμαθοῦς γλύπτου ἀδιακρίτως.